

SPECIÁL LÍSTOPAD 2008

GAJDOS TIME

UVÁDÍ.....

SPECIÁLNÍ VPDÁNÍ NA TÉMA...

MONTESSORI A JAK SE ŽIJE
S HANDICÁPEM

Ahoj děcka!!...

Je tu další číslo Gajdoš time!!!...Tentokrát je to speciál, zaměřený na tematiku Montessori a projekt : Jak se žije s handicapem.. O toto číslo se zasloužil hlavně Lukáš Souhop, Zuzka Skřebská, Tadeáš Nevěčný z 9.B a žáci z tříd Montessori. Žáci Montessori psali práce o Halloweenu, Sámovi a Martinském průvodu. Vybrané práce si můžete přečíst v tomto „spešl“ vydání.

A nezapomínejte posílat odpovědi na naši soutěžní otázku, která zní :

Kdo je hlavním šéfredaktorem časopisu Gajdoš Time?...

Odpovědi pište do konce listopadu na e-mail g.time@seznam.cz a nebo odpověď napište na papír a vhod'te jej do krabice GT, která je na vrátnici. ☺

M.

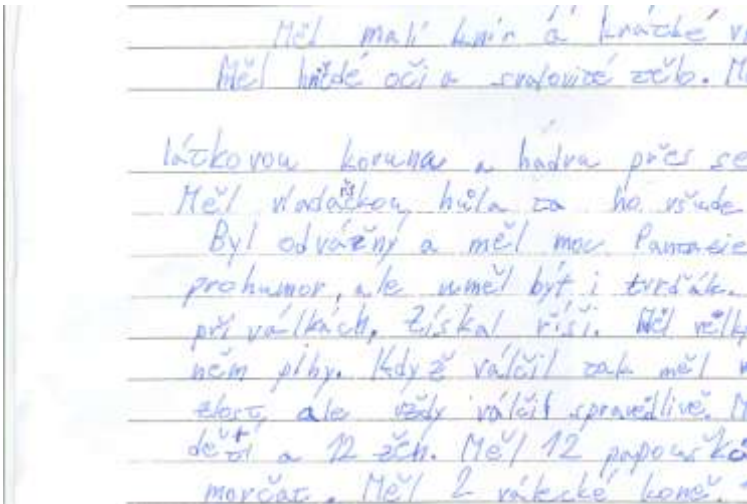
Montessori

Montessori je učební styl, který byl vymyšlen pro děti s postižením.V roce 1906 začala Maria Montessorri(zakladatelka montessori) pracovat s třídou, která čítá 60dětí.Byla to právě ona, která začala s tímhle projektem na pomoc postiženým dětem, které byly pro svoji vadu odepsány.V dnešní době, ale výuka Montessori není jen pro postižené.Pro děti je důležité prostředí ve, kterém pracují a pomůcky se kterými pracují např: puzzle, koberec, kde děti prezentují své výtvary, či knížky.Žáci mohou svému učiteli tykat.

Jak vypadá Sámo - Kamila Koutná

Měl malí knír a krátké vlasy. Měl hnědé oči a svalovité tělo. Měl krásnou láčkovou korunu a přes sebe. Měl vladařskou hůl a ta ho všude doprovázela. Byl odvážný a měl moc Fantazie. Měl smysl pro humor, ale uměl být i tvrdák. Hlavně při válkách. Získal říši. Měl velký nos a na něm pihy. Když válčil tak měl velkou zlost ale vždy válčil spravedlivě. Měl 37 dětí a 12 žen. Měl 12 papoušků a 13 morčat.

Měl spoustu sluhů 1 tanečnici a dovedl hrát i na kytaru. 1 žena měla dlouhatánské černé

vlasy. Sámo měl nejdřív velké vojsko. Měl všechno cosi přál až moc přál si aby zemřeli Avaři. Ale nikdy není ničeho moc. Pak při válkách docházela voda i jídlo nic nerostlo všude jen pouština a Sámo byl nespokojený. Odcházeli mu všichni z paláce i všechny zvířata a Sámo zůstal sám. Ale pak se všechno změnilo a Sámo byl bohatý a zase byl šťastný a nechal si postavit sochu nedávno potom zemřel.

Jak vypadá Sámo - Michaela Malcová

Sámo má špičatý nos. Dlouhé zrzavé vlasy a velké ruce. Taky měl velkou hůl a korunu a možná i velký a třpytivý náhrdelník. Měl i velký plášť a boty s kůží a měl dlouhé vousy a zelené oči a vždy, když se rozzlobil, tak se mu začervenaly. Měl 12 žen a 37 dětí. Vládl 35 let. Zemřel kolem 60 let. Měl psa a koně. Měl smysl pro humor. Ale byl občas i drsný, hlavně při válkách. Získal zemi i obyvatelé všichni ho měli rádi. První žena měla dlouhé vlasy. Sámo má malá prsa, jeho žena je má obrovské. Má obrovské prsty. Vůbec neumí sprostá slova. V jeho území chutnala voda jako čaj. Ročně měli 25 oslav pravidelně a každá oslava trvala 10 dní a když jednu vynechali, tak to trvalo 20 dní. Po zemřetí mu postavili sochu na jeho počest, ta socha má 15 metrů. Sámo byl hodný.

Sámo podle mých představ - Michaela Geržičáková

Domácí mazlíček: Ovčácký pes Die a kůň Denita.

Vlasy: pleš a po stranách 2 pruhy.

Oči: Šedohnědé

Barva pleti: Lehce nahnědlá

Děti: 37-20 chlapců a 17 dívek

Manželé: 12: Avala, Genia, Salet, Cilet, Elpia, Polana, Filinet, Laty, Evikl, Causa, Kellin, Hamlet

Měl silnou zavalitou postavu

Pusa: silné nahnědlé rty

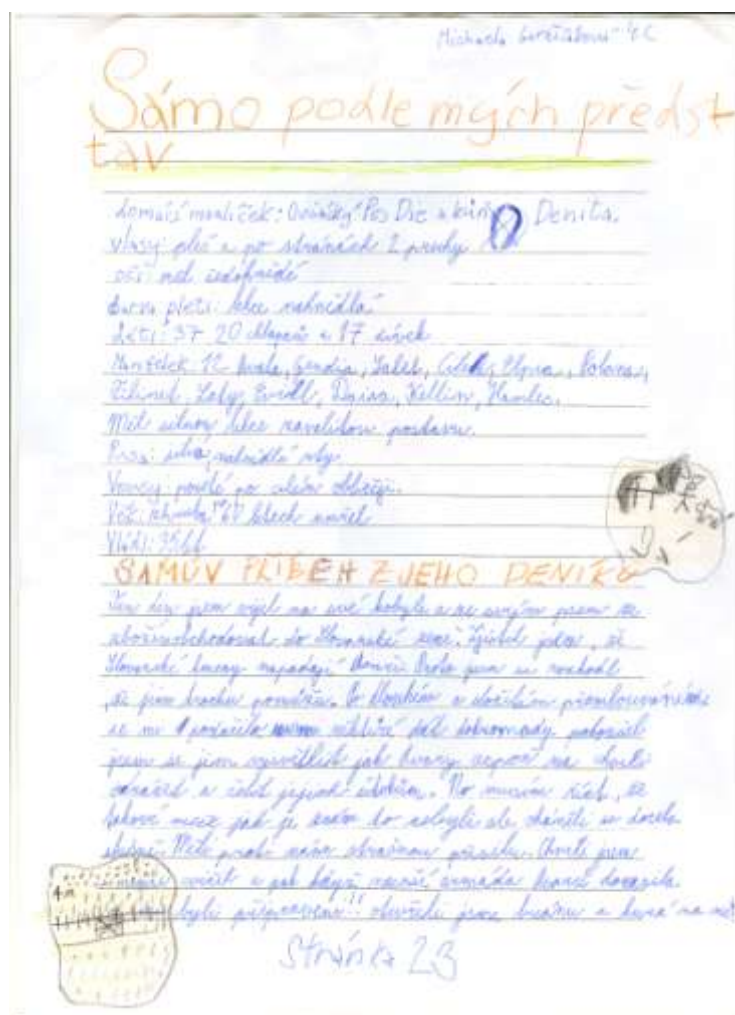
Vousy: poseté po celém obličejí

Věk: zhruba po 60 letech umřel

Vlád: 35 let

Sámův příběh z jeho deníku

Ten den jsem vyjel na své kobyle a ze svým psem ze zbožím obchodovat do Slovanské země. Zjistil jsem, že Slovanské kmeny napadají Avari. Proto jsem se rozhodl, že jim trochu pomůžu. Po dlouhém a složitém přemlouvání se mi podařilo některé dát dohromady, pokoušel jsem se jim vysvětlit jak Avari aspoň na chvíli odrážet a čelit jejich útokům. No musím říct, že takové meče jak je znám to nebyli, ale oháněli se docela slušně. Měli proti nám strašnou přesilu. Chvíli jsem s nimi cvičil a pak když menší armáda Avarů dorazila a mi byli připraveni!! Otevřeli jsme bránu a hurá na ně!

Jak jsem byl na Halloweenské noci - Jan Horáček

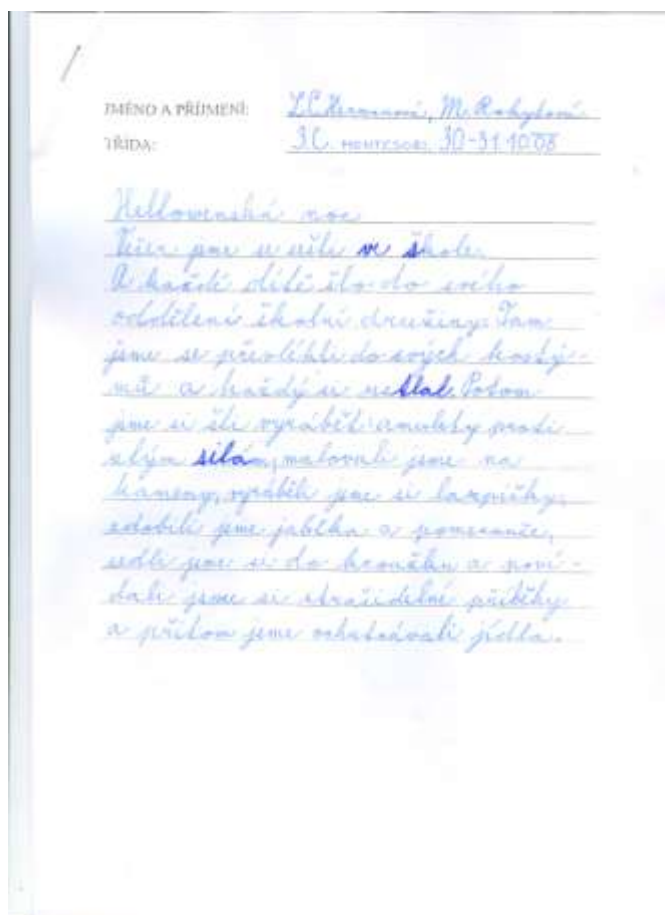
Když jsem přišel, tak jsme si vybral , kam si dám spacák.Pak jsme se převlékli a šel jsem za fotbalistu. Byly tři stanoviště. Na jednom se dělal amulet, u druhého stánku vyráběl pomeranč s hřebíčky a na třetím se vyrábělo zaklínadlo. A když jsme to měl hotové, tak jsem dělal sklenici. Pak jsme prošli po škole, pak jsme měli kouzelný lektvar a diskotéku a nakonec jsme měli strašidelný film. A film se jmenoval At' žijí duchové.

Jak jsem byl na Halloweenské noci - L.C.Hermanová,M.Rokytová

Večer jsme se sešli ve škole. A každé dítě šlo do svého oddělení školní družiny. Tam jsme se převlékli do svých kostýmů a každý si ustlal. Potom jsme šli vyrábět:amulety proti zlým silám, malovali jsme na kameny, vyráběli jsme si lampičky, zdobili jsme jablka a pomeranče, sedli jsme si do kroužku a povídali jsme si strašidelné příběhy a přitom jsme ochutnávali jídla...

Potom jsme šli na diskotéku a tam jsme tancovali. Potom jsme šli do třídy a tam jsme ochutnávali obarvené jogurty. Pak se každý najedl svého jídla, namalovali nám na ruku a obličej znak proti zlým silám a duchům, pak jsme šli na druhou diskotéku, tam jsme tancovali a hráli hry.Potom jsme udělali osobní hygienu, dívali jsme se na film: At' žijí duchové.A až ten film skončil tak jsme šli.(Spát)!

Příští den ráno jsme se vzbudili.Potom jsme šli snídat a na pití jsme měli šípkový čaj.Potom jsme si sbalili věci a každý jsme se šli učít do své třídy.

Jak se žije s handicapem

V rámci projektu „Jak se žije s handicapem“ na naší škole probíhají různé aktivity spojené s mezinárodní akcí „Nesedávej panenku v koutě aneb Týden pro inkluzi“. Cílem projektu je sblížit zdravé děti s dětmi s postižením, dát prostor pro seznámení se prostřednictvím společných zážitků, učit se vzájemnému respektu a toleranci, seznámit se s různými typy postižení. Projekt na naší škole probíhal ve 4. až 6. třídách, a do některých aktivit byli zapojeni i žáci starších ročníků.

Žáci prožili různé zážitky během dnů bez sluchu, bez ruky a bez zraku. Během dnů bez zraku si žáci procvičili důvěru, hmatové hry, cestu se zavázanýma očima, Braillovo písmo, slepou uličku atd. Ve dnech bez ruky žáci mají přivázanou jednu ruku k tělu, ve výtvarce malují pusou, rukou, nohou. Hrají hry zaměřené na jemnou motoriku. Ve dnech bez sluchu mají žáci v uších špunty, učí se znakovou řeč, komunikaci v týmu, pohybové hry.

Dále si naši mladší spolužáci 4. až 6. tříd připravili výstavu ze svých povedených děl z výtvarné výchovy, když si zkoušeli, jaké je to žít s postižením. Výstava se koná ve dnech 25.11. až 28.11.

Zážitky dětí ze 4. až 6. tříd

Týden s handicapem byla celkem zábava. Třeba výstava v Moravském muzeu na Zelném trhu nazvaná Život s handicapem. Tam jsme si mohli vyzkoušet invalidní vozík, Braillovo písmo i protézu-tuhle věc bych vám nedoporučovala nosit. Je totiž dost lepkavá. Den bez pravé ruky nám ukázal, jak je těžké se obléct, najíst, a co dá práce se obout, a psát levou taky nebyla žádná hračka. Při malování pusou vznikala odvážná dílka, ale někdy ne to, co jsme chtěli. V pátek jsme navštívili Kociánku. Mají to tam hezky zařízené a dozvěděli jsme se, že na lidi s handicapem nemáme hloupě civět, ale snažit se k nim chovat normálně.

Veronika, 5.A

2.10. ve čtvrtek jsme měli den bez zraku. První hodinu jsme měli Hudebku. Když jsme vytleskávali rytmus, některým to dělalo značný problém. Potom jsme se rozdělali do dvojic. Jeden nevidomý a jeden vodič (navigátor). Tihle dva pak šli na určité místo a nejednou přitom nabourali. Až na to místo došli, nechal vodič nevidomého ohmatat prostředí a poznat, kde je. Já jsem například byla u šaten atd.

Potom jsme šli na zahradu, kde jsme měli natažený provázek, od plotu k plotu, potom ke stromu, nakonec k prolízačce a cíl u stromu. Potom jsme si to vyměnili a ti co byli vodiči, byli nevidomí a ti co byli nevidomí, byli vodiči. A tak skončil den bez zraku. ☺

Míša, 4.C

Tento týden jsme se věnovali lidem s handicapem. V pondělí ráno jsme se dozvěděli, že téma dne je dorozumívání. Paní učitelka Anna Procházková nám přečetla s vyvolanými o handicapovaných lidech. A pak nám řekla, ať si vybereme dvojici a sedneme si naproti sobě. Pak jsme si odezírali z úst a povídali si prstovou abecedou.

V úterý šlo sedm lidí ze třídy na základní školu Štolcovu podívat se na to, jak se učí děti s handicapem. Po dvojicích chodili do tříd a hráli s těmi dětmi hry. A pak šli do tělocvičny, kde ukázali a postavili opičí dráhu a když ji splnili děti ze školy, dostaly dvoje brambůrky. Pak se vrátily do školy na výtvarku a dělaly s náma přáníčka, které jsme kreslili pusou.

Ve středu jsme celá třída jeli na výstavu Jak se žije s handicapem a vyzkoušeli jsme si např.: videotelefon, náhradní ruce a nohy, jak se jezdí na invalidním vozíku, jak se cítí slepci a různé patenty pro pomoc nemocným lidem.

Ve čtvrtek jsme se prvně učili, a pak jsme šli do promítací učebny a tam nám bývalá žákyně naší školy povídala o lidech, co mají nějaký handicap, jak jim pomoci.

V pátek šel zbytek třídy na Kociánku. Jela jsem tam i já. Doprovázela nás paní učitelka Anna Procházková. Zbytek třídy šel do třídy 5.B k paní učitelce Kateřině Kořínkové. Na Kociánce je to dobrý. Třídy tam mají cca po pěti dětech. Já a mí kámoši jsme byli ve třídě, kde byli dva páťáci, Pavel a Patricie a tři druháci Natálka, Jan a Michalka. (Dva byli na vozíku.) Já jsem měla na starosti Míšu. Někdo se těchto lidí bojí, ale já si s ní v pohodě povídala. A odvezla ji tam, kde potřebovala. Nakonec nás studentka Petra, co nás měla na starosti dovedla ke stáji a my si tam hladili koně a čekali na druhou skupinu našich spolužáků, co šli s paní učitelkou Annou Procházkovou.

Markéta, 5.A

V úterý 7. října k nám přišla druhá skupina z Elpisu. Byl v ní jeden chlapec na vozíčku. Společně jsme cvičili s overbally, například jsme běhali s míčem nad hlavou, za zády...I chlapec na vozíčku s námi cvičil. Sice neběhal, ale míč nad hlavu mohl dát. Nejvíce se nám všem líbilo, když jsme seděli na overballu a houpali se. Myslím si, že se dětem z Elpisu u nás líbilo.

Monča, 4.C

Ve středu jsme se byli podívat do firmy, která vyráběla pomůcky pro chromé lidi. Byly tam zvedáky, židle a vozíčky. Nejvíce tam bylo vozíčků, a na těch jsme mohli i jezdit. Poté, co jsme se dozvěděli o vozíčkách, jsme se přesunuli do jiné místnosti. Tam nám pracovníci firmy řekli, jak můžeme skončit na vozíčku a vyprávěli nám příběhy, při kterých většinou kvůli vlastní hlouposti někdo skončil na vozíčku. Dále nám vyprávěli o věcech jak se postižený může začlenit zpátky do normálního života. Např., že i postižení mohou být vrcholoví sportovci. Následovně jsme měli prostor na otázky týkající se postižení. Když už nikdo neměl otázky, vyšli jsme z budovy ven. Tam jsme měli možnost vyzkoušet si různé věci na vozíčku.

Ve čtvrtek jsme byli v muzeu na výstavě s pomůckami pro postižené. Napřed nás paní průvodkyně celým sálem provedla a ukázala nám funkci vystavených pomůcek.

Měli pomůcky pro hodně druhů postižení. Byly tam slepecké hole, vozíčky, umělé ruce, protézy a mnohé další. Prohlížet si pomůcky nás ale nebavilo ani zdaleka tak moc jako vyzkoušet si jejich funkce. Mohli jsme si zkusit na vozíčku otevřít dveře pomocí umělé ruky, vyjet kousek do kopečka a kousek z kopečka, nasadit si brýle, které nám zhoršily zrak a pokusit se projít celým sálem, nebo něco napsat na psacím stroji Braillovým písmem, kterému jsme vůbec nerozuměli.

V pátek byla ve škole v mediální učebně beseda o neslyšících. Napřed nám paní, která pracuje přímo s postiženými řekla něco o neslyšících a jak se učí. Potom nám pustila pohádku o Pinocchiově znakovou řečí s mluveným slovem. Celou pohádku jsme nestihli, ale kousek, který jsme viděli byl zajímavý. Zjistili jsme, že i hluché děti se taky mohou dívat na pohádky a rozumět mluvené řeči.

Karlič, Šiška a Mifa, 6.B

Ve škole jsme měli Týden pro inkluzi. Jeden den jsme jako neměli horní končetiny. Bylo to moc těžké. Mně se zdálo moc těžké malovat a psát levou rukou. V časopise jsem četla, že lidi bez horní končetiny musí psát a kreslit ústy i spodními končetinami. Jsou velmi šikovní.

Sára, 4.B

V pondělí 6.10. jsme se byli podívat za 6.B do hodiny výtvarné výchovy, abychom zjistili, jak se jim vede při projektu „Jak se žije s handicapem“. Děti zkoušely kreslit pusou, se zavázanýma očima, nohou. Náš tým byl u toho a bylo se čemu smát při jejich pokusech nakreslit, co nejpřesnější repliku

Martinský průvod

Na svatého Martina, bývá dobrá peřina
Martinův led, bude vodou hned
Na svatého Martina, kouřívá se z komína

Svátek svatého Martina byl jedním z nejoblíbenějších svátků roku. Děti i hospodáři čekali na první sníh, hospodyně pekly posvícenskou husu a martinské rohlíčky. Svatomartinský den měl prostě v Čechách bohatou tradici.

Tento svátek si připomely tradičně i letos děti, rodiče a vyučující z Montessori tříd na ZŠ Gajdošova. Opět se sešli všichni před školou, připomněli si historii tohoto svátku i ušlechtilý čin svatého Martina, který se podělil o svůj plášť s ubohým žebrákem, a se symbolickým poselstvím světýlek v duších, se vydali na večerní procházku s rozsvícenými lampionky do židenického lesíka Akátky. Děti tam luštily rébusy (ukryté v osvětlených sklenicích), dospělí si povídali a všichni ochutnávali martinské rohlíčky.

Přestože letitými zkušenostmi lidé zjistili, že největší teplotní rozdíly nastávají právě na svátek sv. Martina, byl tento večer teplotně příjemný. Někteří vzpomínali, jak v loňském roce děti při této slavnosti Montessori stavěly sněhuláka.

Tak tedy opět za rok nashledanou!

D.Bulová

Chcete nám něco **poradit**??

Máte **nápad** na rozhovor
nebo článek??

Chcete se **podílet** na tvorbě
školního časopisu??

Pište nám svoje názory a
náměty na:

G.Time@seznam.cz

